

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Michaela Nipperta a soudců JUDr. Aleny Bílkové a Mgr. Štěpána Hnaníčka ve věci

žalobkyně: **LISSA s.r.o.**, IČO 60700149
sídlem Václavská 226/2, 603 00 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Řandou, LL.M.
sídlem Truhlářská 1104/13, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/18, 128 00 Praha 2
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 3 705 486,08 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. listopadu 2023,
č. j. 19C 31/2023-153,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku II. **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni do 15 dnů od právní moci rozsudku částku 220 583,80 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

(K.ř. č. 1 - rozsudek)

s úrokem z prodlení ve výši 15 % p. a. od 10. 5. 2023 do zaplacení, jinak se co do částky 3 384 846,28 Kč s příslušenstvím **potvrzuje**.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni do 15 dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 26 684 Kč k rukám advokáta Mgr. Martina Řandy, LL.M.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované, aby žalobkyni zaplatila částku 100 083 Kč s úrokem z prodlení ve výši 15 % p. a. od 10. 5. 2023 do zaplacení (výrok I.), zamítl žalobu co do částky 3 605 403,08 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 15% p. a. od 10. 5. 2023 do zaplacení (výrok II.) a uložil žalované, aby žalobkyni zaplatila na náhradě nákladů řízení 14 342 Kč (výrok III.).
2. Žalobkyně se žalobou proti žalované podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, dále také „OdpŠk“, domáhala finančního zadostiučinění nemajetkové újmy v žalované výši, která jí měla vzniknout v souvislosti s nepřiměřenou délkou řízení vedeného u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 20C 230/1996 (dále též „posuzované řízení“), které trvalo více než 25 let.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s tím, že v rámci předběžného posouzení dospěla k závěru, že v daném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 OdpŠk a žalobkyni dobrovolně poskytla zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 320 667 Kč.
4. Po provedeném dokazování, na základě skutkového stavu podrobně popsáného v odůvodnění napadeného rozsudku, v rámci kterého byl ze spisu Městského soudu v Brně sp. zn. 20C 230/1996 zjištěn celý průběh posuzovaného řízení, na který odvolací soud pro stručnost odkazuje, s poukazem na § 1 odst. 1, § 2, § 5, § 13 odst. 1 a § 31a OdpŠk, konstantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího soudu (rozsudky ze dne 12. 1. 2011, sp. zn. 30Cdo 1515/2009; ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 30Cdo 3889/2009; ze dne 13. 7. 2011, sp. zn. 28Cdo 4540/2009) soud prvního stupně dospěl k závěru, že posuzované řízení, jehož účastníkem byla žalobkyně v roli žalované, trvalo 25 let a 9 měsíců a co do své délky bylo řízením zjevně nepřiměřeným, a proto je dán odpovědnostní titul.
5. S ohledem na celkovou délku řízení při stanovení částky zadostiučinění soud prvního stupně vycházel ze sazby 20 000 Kč za první dva roky řízení a 20 000 za každý další rok řízení, tudíž dospěl k základní částce odškodnění ve výši 495 000 Kč.
6. Na základě kritérií stanovených v § 31a odst. 3 OdpŠk pak základní shora vypočtenou částku zadostiučinění soud prvního snížil celkem o 15 %.

7. Soud prvního stupně totiž přisvědčil obrannému tvrzení žalované, že základní částku bylo třeba snížit z důvodu skutkové i právní složitosti o 20 %, neboť soud prováděl řadu listinných důkazů, výslechů svědků, žalobkyni bylo třeba ustanovit opatrovníci z důvodu, že se v průběhu řízení ocitla bez jednatele, na její majetek byl v průběhu řízení prohlášen konkurz, přičemž bylo rozhodováno o řadě procesních návrhů účastníků řízení.
8. Dále soud prvního stupně snížil základní částku o 15 % z důvodu, že bylo opakovaně rozhodováno na všech stupních soudní soustavy, tj. soudem prvního stupně, odvolacím soudem, Nejvyšším soudem i Ústavním soudem.
9. Soud prvního stupně základní částku zvýšil o 20 % z důvodu postupu soudů, přičemž hlavním důvodem byla skutečnost, že Krajský soud v Brně při zkoumání doručení Městského soudu v Brně č. j. 20C 230/96-287 neuplatnil materiální přístup při posuzování, zda došlo k řádnému doručení, jak uzavřel Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 26. 4. 2022. Tato skutečnost pak vyústila v následné několikaleté projednání věci na několika stupních soudní soustavy, jejichž rozhodnutí pak Ústavní soud zrušil, a prodloužila tak celkovou délku řízení.
10. Soud prvního stupně neshledal důvody pro další navýšení či snížení základní částky z důvodu významu řízení pro žalobkyni jako poškozenou, neboť jej hodnotil jako standardní. Neshledal důvody pro korekci základní částky ani z důvodu podílu žalobkyně na délce řízení.
11. Soud prvního stupně tak snížil základní částku na 420 750 Kč, od které odečetl již žalovanou žalobkyni uhrazenou částku 320 667 Kč, přiznal jí tedy částku 100 083 Kč a ve zbylé části žalobu zamítl.
12. Výrok o nákladech řízení byl odůvodněn § 142 odst. 1 o. s. ř.
13. Proti zamítavému výroku II. a výroku III. o náhradě nákladů řízení rozsudku soudu prvního stupně podala žalobkyně včas odvolání, ve kterém předně podotkla, že nenese žádnou odpovědnost na délce řízení, resp. že nezavinila žádné průtahy řízení, přičemž zdůraznila, že veškerá odpovědnost jednoznačně leží na straně obecných soudů, které se celou věcí opakovaně zabývaly a které přitom vydaly řadu nezákonných a nesprávných rozhodnutí (včetně Ústavního soudu). V tomto ohledu akcentovala, že nálezem Ústavního soudu bylo potvrzeno to, co tvrdila mimo jiné již ve svém dovolání proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2013, č. j. 26Co 560/2012-498, tedy, že soudní řízení o určovací žalobě společnosti PMC bylo pravomocně skončeno již v roce 2005, kdy marně uplynula lhůta pro podání řádného opravného prostředku proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 26. 1. 2005, č. j. 20C 230/96-287, přičemž řízení o mimořádném opravném prostředku (žalobě pro zmatečnost společnosti PMC) pak bylo skončeno dne 17. 1. 2008. Dále poukázala na zásadu proporcionality zásahu orgánu veřejné moci do základních práv a na pochybení insolvenčního soudu při dohlédací činnosti insolvenční správkyne, do jejíž dispozice se dostala nemovitost žalobkyně, o kterou však insolvenční správkyne řádně nepečovala a žalobkyně byla kvůli tomu nucena po navrácení nemovitosti vynakládat horentní sumy na opravy jejího havarijního stavu. Zdůraznila dále, že v posuzovaném řízení bylo vydáno několik nezákonných soudních rozhodnutí, která byla zrušena či změněna a že jeho délka byla zcela extrémní, přičemž se nejednalo po právní stránce o příliš složitou věc, když předmětem řízení byla nejdříve otázka platnosti kupní smlouvy a posléze otázka doručení a právní moci prvostupňového rozhodnutí. Dle jejího názoru nelze za doklad složitosti věci považovat ani to, že věc byla rozhodována ve čtyřech stupních soudní soustavy. K tomu dodala, že pokud by Nejvyšší soud tutéž právní otázku posoudil správně v roce 2014, nemusela se věc následně dostat k Ústavnímu soudu a pokud by Krajský soud v Brně v roce 2013 správně posoudil jednoduchou právní otázku o tom, že odvolání insolvenční správkyne z roku 2010 proti rozsudku

Městského soudu v Brně z roku 2005 bylo opožděné, mohla být celá záležitost vyřešena pouze na úrovni prvostupňového a odvolacího soudu. K tomu dodala, že Krajský soud v Brně (případně i Městský soud v Brně) mohl závěr o nedostatku naléhavého právního zájmu insolvenční správce na určení vlastnictví k nemovitosti vyslovit již v roce 2012, nikoli až v roce 2017, kdy o věci rozhodoval v této fázi již počtvrté (2012, 2013, 2015, 2017). Akcentovala pak, že v posuzované řízení nečinila žádné obstrukční úkony a že jen řádně využila v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které měla k ochraně svého práva k dispozici. Uvedla, také, že nemovitost, o kterou se v posuzovaném řízení jednalo, představuje jediný její hodnotný majetek a zdroj příjmů, přičemž má zásadní význam nejen pro ni samotnou, ale i pro jejího jediného společníka. Namítla pak, že soudem prvního stupně vypočtená základní částka přiměřeného zadostiučinění byla zcela nedostačující k tomu, aby odčinila jí utrpěnou nemajetkovou újmu a že měla být stanovena v takové výši, jakou zpravidla přiznává ESLP. Dle jejího přesvědčení měla být také zvýšena o inflaci, aby reflektovala vývoj cenové hladiny, ke kterému v průběhu čtvrtstoletí trvajícího soudního řízení došlo. Podle názoru žalobkyně tak základní částka odškodnění měla být zvýšena na 65 944,71 EUR, dále měla být zvýšena z důvodu zcela extrémní délky soudního řízení alespoň o 50 %. O dalších 50 % měla být zvýšena z důvodu, že délka soudního řízení byla zapříčiněna řadou flagrantních pochybení ze strany soudů včetně vydání řady nezákonných rozhodnutí a o dalších 50 % z důvodu vysokého významu věci pro ni s ohledem na její vlastnické právo k nemovitosti v hodnotě mnoha milionů Kč, jež navíc v důsledku běžícího soudního řízení a následně odnětí její držby značně zpustla a nyní vyžaduje nákladné opravy. Závěrem navrhla, aby byl napadený rozsudek změněn tak, aby jí byla přiznána částka 3 605 403,08 Kč s příslušenstvím, popř. aby byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

14. Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku s tím, že částka požadovaná žalobkyní byla extrémně nadhodnocená a zcela se vymykající všem příslušným zákonným a judikатурním hlediskům i rozhodovací praxi soudů v dané oblasti odškodňování dle zákona č. 82/1998 Sb. K tomu dodala, že soud prvního stupně zcela správně a adekvátně posoudil všechny rozhodné skutečnosti v projednávané věci a o výši přiznaného zadostiučinění rozhodl zcela v souladu se zákonem č. 82/1998 Sb. i konstantní judikaturou, když žalobkyní namítaná značná délka řízení byla zohledněna již navýšením základní částky na 20 000 Kč za rok trvání řízení a modifikace základní částky s ohledem na kritérium složitosti řízení a víceúrovňovost byla též na místě. V této souvislosti poukázala na to, že posuzované řízení se vyznačovalo určitým stupněm skutkové i právní složitosti, kdy bylo potřeba širšího dokazování prostřednictvím listin a výslechů svědků, žalobkyni byla ustanovena opatrovnice, když se ocitla bez jednatele, v roce 2008 bylo rozhodnuto o úpadku žalobkyně, prohlášen konkurs na její majetek a ustanoven insolvenční správce, ve věci bylo rozhodováno soudy na všech třech úrovních soudní soustavy, kdy soud prvního stupně rozhodoval ve věci samé pětkrát, odvolací soud pětkrát, Nejvyšší soud dvakrát a Ústavní soud dvakrát, dále bylo rozhodováno o dvou žalobách pro zmatečnost, kdy v jednom případě bylo rozhodováno jak dovolacím soudem, tak Ústavním soudem. Na podporu své argumentace pak odkázala na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2017, sp. zn. 30Cdo 3175/2015. Uvedla též, že postup příslušných orgánů státu (soudů) byl zohledněn navýšením základní částky o 20 %. K požadavku žalobkyně na zohlednění růstu inflace odkázala na judikaturu Nejvyššího soudu (např. rozhodnutí sp. zn. 30Cdo 3171/2018).
15. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek ve smyslu § 212 a § 212a odst. 1 a 5 ve spojení s § 214 odst. 1 o. s. ř.
16. Soud prvního stupně z obsahu spisu Městského soudu v Brně, sp. zn. 20C 230/1996, zjistil pro věc všechny relevantní skutečnosti, odvolací soud však některé z nich posoudil odlišně a též vycházel z některých odlišných úvah ohledně důvodnosti nároku žalobkyně ve smyslu § 31a OdpŠk s přihlédnutím k závěrům uvedeným ve Stanovisku občanskoprávního

a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010.

17. Odvolací soud nesouhlasil se soudem prvního stupně, že posuzované řízení trvalo 25 let a 9 měsíců, neboť dle jeho názoru rozhodné období počalo běžet (až) dne 2. 10. 1996, kdy žalobkyni byla doručena žaloba a skončilo dne 1. 7. 2022, kdy nabylo právní moci usnesení odvolacího soudu ze dne 13. 6. 2022 o odmítnutí odvolání proti rozsudku ze dne 26. 1. 2005. Posuzované řízení tedy trvalo 25 let a 8 měsíců.
18. Shodně se soudem prvního stupně odvolací soud dospěl k závěru, že v daném případě došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu porušení práva žalobkyně na projednání věci v přiměřené lhůtě, když posuzované řízení co do své délky bylo řízením zjevně nepřiměřeným (extrémně dlouhým), čímž žalobkyni vznikla nemajetková újma, kterou bylo třeba odškodnit v peněžité formě.
19. Při stanovení výše zadostiucnění v penězích odvolací soud stejně jako soud prvního stupně s ohledem na extrémní délku posuzovaného řízení vycházel ze základní částky 20 000 Kč za rok, s modifikací za první dva roky řízení v jedné polovině z 20 000 Kč, přičemž dospěl k základní celkové částce 493 336 Kč {za první dva roky 20 000 (2 x 10 000), za následujících 23 let 460 000 Kč (23 x 20 000) a za 9 měsíců 13 336 Kč (20 000 : 12 = 1 667 x 8)}.
20. Následně ve smyslu § 31a odst. 3 písm. b) až e) OdpŠk odvolací celkovou výši upravil s ohledem na působení jednotlivých faktorů.
21. Odvolací soud souhlasil se závěrem soudu prvního stupně, že posuzované řízení s ohledem na jeho předmět bylo složité po skutkové a procesní stránce, přičemž nebylo lze přehlédnout, že probíhalo na všech třech úrovních soudní soustavy a před Ústavním soudem, a proto bylo třeba dle jeho názoru základní částku zadostiucnění snížit o 20 %.
22. Z důvodu jednání žalobkyně jako poškozené odvolací soud neshledal žádné důvody pro jakoukoliv modifikaci základní částky, když souhlasil se soudem prvního stupně, že se žalobkyně na celkové délce posuzovaného řízení nepodílela.
23. Stejně jako soud prvního stupně odvolací soud přihlédl k postupu soudů v posuzovaném řízení, a to s ohledem na závěry Ústavního soudu uvedené v jeho nálezu ze dne 26. 4. 2022. Současně odvolací soud přihlédl k prodlevě v délce asi 2 let a 10 měsíců v posuzovaném řízení, a to v období od 22. 5. 1998, kdy byl spis předložen Krajskému soudu v Brně s odvoláním a kdy (až) dne 22. 3. 2001 odvolací soud ve věci nařídil jednání. Z tohoto důvodu odvolací soud navýšil základní částku o 50 %.
24. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně neshledal podmínky pro úpravu základní částky z důvodu významu předmětu posuzovaného řízení pro žalobkyni, neboť dle jeho názoru sama okolnost, že nemovitost, jež se týkalo posuzované řízení, měla vysokou hodnotu, neznamená zvýšený význam. Současně odvolací soud vyšel z názoru, že námitka, že nemovitost chátrala a bude ji třeba opravit, není pro účely odškodnění nemajetkové újmy právně významná (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2011, sp. zn. 30Cdo 2955/2009; rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na <http://www.nsoud.cz>). Odvolací soud tedy posoudil význam posuzovaného řízení pro žalobkyni jako standardní.

25. Další důvody pro úpravu základní částky zadostiučinění ve smyslu § 31a odst. 3 OdpŠk, a to ve smyslu jejího navýšení, jak namítala žalobkyně ve svém odvolání, odvolací soud s ohledem na shora uvedené závěry a zjištěný průběh posuzovaného řízení neshledal.
26. Ohledně námitky žalobkyně týkající se inflace a tedy valorizace základní částky finančního zadostiučinění odvolací soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu, zejména pak na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2022, sp. zn. 30Cdo 3637/2021, ve kterém dovolací soud s poukazem na svoji judikaturu uvedl, že „[p]latí, že na přiměřenost výše základní částky zadostiučinění nemá vliv ani znehodnocení měny v důsledku inflace nebo změna kursu měny (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2013, sp. zn. 30Cdo 1964/2012, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2011, sp. zn. 30Cdo 2989/2011, ze dne 24. 6. 2013, sp. zn. 30Cdo 3331/2012, a ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. 30Cdo 5760/2017, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2019, sp. zn. III. ÚS 1548/19), ani změna životní úrovně (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2019, sp. zn. 30Cdo 1153/2019, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. IV. ÚS 4059/19). Neexistuje ani důvod pro odchýlení se od této judikatury, což Nejvyšší soud několikrát zopakoval ve svých nedávných rozhodnutích (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. 30Cdo 1388/2021, ze dne 20. 10. 2020, sp. zn. 30Cdo 1433/2020, či ze dne 23. 6. 2021, sp. zn. 30Cdo 1181/2021, proti němuž směřující ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 1844/21). K témuž závěru se přihlásil ve své rozhodovací činnosti i Ústavní soud (srov. body 43. a následující nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2021, sp. zn. III. ÚS 1303/21, na který žalobkyně poukázala v doplnění dovolání).“ Současně lze odkázat na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2022, sp. zn. 30Cdo 2462/2021.
27. Na základě výše popsané moderace, kdy základní částka byla ve svém důsledku zvýšena o 30 %, dospěl odvolací soud k výsledné částce zadostiučinění 641 336,80 Kč, od které odečetl částku 320 667 Kč uhrazenou již žalobkyní žalovanou a částku 100 083 Kč přiznanou soudem prvního stupně napadeným rozsudkem a dospěl k částce 220 586,80 Kč, kterou je třeba v daném případě žalobkyni ještě přiznat na její odškodnění nemajetkové újmy. S ohledem na zamítnutí žaloby soudem prvního stupně co do částky 3 605 403,08 Kč s příslušenstvím, pak po odečtení částky 220 586,80 Kč zbyla částka 3 384 816,28 Kč.
28. Pokud se týká žalobkyní uplatněného příslušenství, odvolací soud vycházel ze skutečnosti, že její žádost byla žalované doručena dne 9. 11. 2022, a proto 6měsíční lhůta k projednání její žádosti ve smyslu § 15 zákona č. 89/1992 Sb. uplynula dnem 9. 5. 2023, čímž se žalovaná dostala do prodlení od 10. 5. 2023.
29. Z výše uvedených důvodů byl rozsudek soudu prvního stupně podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. v zamítavém výroku II. změněn tak, že bylo vyhověno žalobě co do částky 220 586,80 Kč s úrokem z prodlení ve výši 15 % p. a. od 10. 5. 2023 do zaplacení a co do částky 3 384 816,28 Kč byl zamítavý výrok II. podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrzen.
30. O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a 2 ve spojení s § 142 odst. 3 o. s. ř. V daném případě žalobkyni vznikly náklady v souvislosti s jejím zastoupením advokátem. Odvolací soud s ohledem na obsah písemných podání právního zástupce žalobkyně založených ve spisu a průběh řízení před soudem prvního stupně jako úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právního tarifu (advokátního tarifu), dále jen „AT“, důvodně a účelně učiněné posoudil tyto úkony, u kterých s ohledem na předmět žaloby sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby podle § 9 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 7 bod 5. AT činila 3 100 Kč:

- převzetí a příprava zastoupení na základě plné moci ze dne 25. 6. 2023 podle § 11 odst. 1 písm. a) AT;
- sepis žaloby ze dne 16. 5. 2023 podle § 11 odst. 1 písm. d) AT;
- replika ze dne 21. 3. 2023 podle § 11 odst. 1 písm. d) AT;
- účast na jednání soudu prvního stupně dne 16. 11. 2023 podle § 11 odst. 1 písm. g) AT;
- odvolání ze dne 22. 3. 2023 podle § 11 odst. 1 písm. k) AT;
- účast na jednání odvolacího soudu dne 19. 6. 2024 podle § 11 odst. 1 písm. g) AT;

za celkem 6 úkonů odměna ve výši 18 600 Kč.

S ohledem na shora uvedených 6 úkonů právní služby náleželo advokátovi 6 režijních paušálů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 AT), celkem pak 1 800 Kč.

Náklady žalobkyně tedy činily 20 400 Kč, resp. s připočtením 21% sazby daně z přidané hodnoty ve výši 4 284 Kč činily 26 684 Kč a po připočtení zaplaceného soudního poplatku ze žaloby ve výši 2 000 Kč činily celkem 26 684 Kč.

31. Ve smyslu § 160 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř. odvolací soud určil patnácti denní lhůtu ke splnění povinnosti s ohledem na nezbytné administrativní úkony na straně žalované spojené s řádným splněním její povinnosti.
32. Vyhovující výrok I. zůstal odvoláním nedotčen (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. a násl. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat pouze dovolací soud.

Praha 24. června 2024

Mgr. Michael Nippert v. r.
předseda senátu